

V 25

Takstorp den 29 Oktober 1886,

Släboarnens hämdetåg till Göinge Härads,
Göngarne hade varit på stället med humle och
därvid begått många skämnstycke, bland annat
hade en af dem, saldt maturt i stället för humle,
Släboarne samlade då sina bya lag och höllo råd
om hvad de skulle göra. Slutligen beslöts, att de
skulle gå man ut huse, väpna sig så godt de kun-
de och taiga mot gönge härad för att bärta det fördreif-
liga bygdet att släboden ej var att leka med. Beväpnade med
slagor, tyvor, ungrakor! o=d: begäfvo desig si ledes Släboarne
istad norr ut, och en älders man gick före i spetsen med
horn, och staf, efter födde en hel lad försända vagnar lastade
med fläsk och bröd och brännvin, och många start osande
dickhalilar och många åskor med äggakaka, och kuskarne
smälde modigt med sina långa fiskor, men då de kommo

till Göinge bygden varo Göingarna icke himma, Långt om länge kommo de till en stor skog där en man stod och huggde ved honom frågade hvor Göingarne hade blifvit af? Han sade de åro gångne till tings, hvad gör di der sporde de, jo domaren läser lagen, nemde männen snusa, och villnen munla eder och det fäster sum sum. Men hvor är då tinget, härinne i skogen. Vill inte far lille va så gemen å visa oss vägen, yo gerna så göngen och földe dem till en stor gammal ihålig ek, varo fans ett gelingsbo, han bad dem lägga örät till eken och lyssna om inte göingarne hördes där, yo pimadö här ä di allihopa, hela svärmen, You ska vi nu få fall i dem, yo slåv bra i eken med era slagor så komma de ut. De jorde så, och ut kom en svärm jettingar till räkliga att sätta sig 12 på hvac man (bland allmogen av den hon jengse att 12 jettingar kunnat döda en människa och 24 en häst) Släbodarne böjade slå i svärmen och upphäfva starka stridsrop, men dommaren, nemdemän, och villnen sa bara sum sum, och stucko omkring sig, på händer, kinder, och öron, och efter en stunds fäktande kastade Släbodarne sina vapen och togo

ljutande och välande till att fly åt alla håll, Kuskarne hade under tiden med sina fordon stånat på vägen vid en trädgård hvaräst fans mycken röd och mogen frukt då väntan på de segnande kamraternas återkomst blev för lång böjade si en, så enannan åt smaka på de rosentröda äpplen tills alla kuskarne satto högt upp i träden på genarne, pluckade, åtto och stopade i fickorna, emellertid hade en liten gyngja pris gömt sig bak trädgårds jordet, medenhorsaskära. Då han så tyckte att Släbodarne hade kommit högt nog till väders böjade han snurra på sin uläda och hästarna satte i väg med lyftade dvansar och spelrande öron himål så got tyg och remmar höllo, hvilket dock icke varade länge då vagnarne stjälpte och seldomen rök itu och kuskarne störtade hoptals ned af träden sprungo efter och sopade potro, potro vänta lite ja öka osse mä. Ett av senare kom en af de Släbodar som varit med vid eken åter till Göinge härad för att köpa fjöl då han skulle över en bro som låg över en i fick han se en tordyvel kypa för sig uppåt bron då sade han till honom jag tjernner dig nog du göng fast du har bytt om rockar i fjer hade du en röd men i åv har du en svart, men vill du på bron så tar jag i an, och dermed körde han bort i åv.

Löftet.

Unga grefven på en gång
Kände töst och hunger saga

Afskad i den hela trakt

Gick han in i närmsta stuga.
Gif mig litet mjölk! - med nöje.

Ensam himma unga mor.
Och hon gick, men kom så snar,
Satt och sydde på små kläder. Ned en bunke, hvit och skurad.

Roddnande och blygg hon for.

Upp ur soffan ut ur bräder!

Gud välsigne. grefven sade.
Signe Gud igen. ljud svaret.

Och der sköt en blick så glad
Ur det vackra ögonparet.

Och den munnen var så röd
Som hon drog till väntigt löje...

Jag af tösten lidet nöd,

För mig litet mjölk! - med nöje.

Och hon gick, men kom så snar,

Ned en bunke, hvit och skurad.

Utan för stod unga far,

För att se om han blev kusad.

Grefven drack; när han det gav
Stodo han och ungmor tyste...

Grefven böjde sig och fast,

Kan den vackra munnen kysse.

Ungmor sprang, så söd som blod. Grefven narras! - hej minn san!
Med en blick som förebiadde
I det samma mannen stod
Inne och sitt hufvud klädde. Hördes på en visa gnola.

Grefve! ni är visst oss kär,

Efter ni är god mot alla,

Men det gav ej an det derv.

Her har jag till att befalla.

Unga grefven snål en bud

Förde hem till borgen gamla;

Under bön och fröjd ejud

Godslets folk sig mangrunt sista

Grefven räkte fram sin hand. Ola var bland den också:
Jag, vid Gud ej mente illa. När han såg grefvinnan fara
Kyssen gav i alla land. Såg föri han tänkte då:
Som ett mynt min gubbe lilla. Yo, det skulle något vara.

För din goda mjölk det var,

Min beläning det besinna.

Och när jag blir gifte kär,

Får ni kyssa min grefvinna.

Alldrig log så mildt en blick,

Ej två läppar ungdoms fiskar.

Ola djeupt till grefven gick

För att honom något ista.

Ja min vän det skall du få
Jag mitt löfte ej får byta.
Kom i morgon men pass på
Att dig trösta och dig snyta.

Och hon kyssde honom, fast
Af behag och ej förlagen:
Denna för min makas skull,
Men tag denna för min egen!

bla kom si fin och ren
Grefven tog och honom föide.
Till grefvinnan, inviga un.
Godd lundens anspråk vörde.

bla af förtjusning stod
Kälös, stäckarn, och fundera,
Men brast sedan ut med mod:
Grefve ack att ni got mera!

Af Ytterst.

Herrskapet väntas him från bad
Resan, och köksan och husan spika om hon är tyxt låten. Ja då, det
upp över dönen en krans med
inskrift: Ytterligt välkomna. Här
detta är gjordt, säger köksan: Si si
der, nu kan det räckare paket
komma här som hänt?

En jungfru söker tjänst. Hon tillfrågas
jungfrun i säker ton; ja förra
stundet, där jag tjänste dog jeg en
morgon sonder 12 läuksar på ongäng
men intet så jag ett knyst till frun
om ett.

Lungnande.

Förklara Skriften.

Yen by någon städes här i Sverige bor en präst och en klockare
som ofta legat i luften på hvarandra med arledning af några
obetydliga kyrkliga fejor. En gång efter en hel stud, predikade
pastorn över ämmel! Om någon slår dig på det högra kind-
benet så vänd honom över det andra till! På himvägen
upphörs han af klockaren, som tagit en genväg, och som
sade till honom: Få nu se om pastorn kan återbefva sina
vackra predikningar också! Med dessa ord gaf han honom
ett dundrande slag på högra örat. Presten som ej kunde lida
tancket på att klockaren skulle utskratta honom räckte lung-
fram vänsta kinden, på vilken klockaren anbringade ett
ännu väldigare slag än förra gången, i tro att nu hade han
fullkomligt kufat sin fiende.

Det finnes - sade presten, som var en starkt bygd man,
äfven ett annat ord som säger, Ty med det mått hvar med
i mälen andra, skall äfven eder mätel varda, och lälande

hanling följa på ord gaf han klockaren eft sidant kokstryk som denne alltid förr fått och alltid mer önskade få.

Kyrkopatronen som från sitt åkdon på något afstånd varit vänt till uppträdet dötskickade sin betjent för att taga reda på orsaken till det samma. Betjenton återkom snart, tog av hatten och sade. Ah det är bara pastorn och klockaren som förklara skriften för varandra, hev baron.

Och så ett slädparti.

I fredags hade en del drängar från Reslöf hade vänt i Midtököfle och skottat snö. På de körde mot hemmet varo de 5 slädar efter varandra. Musiken bestod i sång och som flaggor tjenstgjorde deras röda näsdukar fästade på skuffelshattens. Tåget som såg väld egendomligt ut, bekräftades af en mängd människor.

Augusta Svensson Ysakstorp den 2 April 1888.

Plackgods.

Nor Greta är närsynt och det

Omsevärdigt.

är ju ej så noga; det var aften och hon hälde upp grötens ofvanpå ett i skalen varglönt nystan, som hon jemte andra smäcker användt för lagning af gubbens vantar, hvarefter hon bjöd sin gubbe, fader Nisse, att Hemm) fö sig sjelf) Det är ett åta; skäff skulle hon fortsätta med föb. löjlig mod, att gå och dra sitt vantaböle, men bölenystal med sidana det skynten efter sig!

nåla i stod ingen slädes att finna. Fun fö sig sjelf) En suden dröm- Mor lelade på golf och på bänkar, mel - quelle - ett veritabelt nötfjälla och i skapel, men nystanet En bered villig Alskare.

föblef sin kos, och mor trodde, att O Alskade Alfred, jag är färdig att skelva trocken hade tagit det - gifta mig med dig, om vi så skola Pluttigen åtropade fader Nisse med lefva på bara vatten och bröd, en jämmerligt quaglande stämma: Tack min dyra ängel, för de orden!

Nor, då matte va nystanet som ja Och skaffar du brödet så skall jag var fall i halsen, föri si jag är inte mänsklig nog söja för vatten te å välna ner grötens.

Yer det giv till i Marieholm

Det finnes stora spufrar i Marieholm, och en skräddare int̄ längt derifran, som har en gammal blackig häst. På händē det en dag, att skräddaren med sin Black kom och helsade på Marieholms hedervärda samhälle, men fort gick det int̄, och det sät ej ut som om hästen en gang skulle fannit lust att sprunga för ejdva hin hales mormor.

Nere vid lansvägen stod bland andra infödingar äfven en trumslagare från orten, nyss kommen från läget med sin trumma på ryggen. Trumslagaren kände sig lifvad för lite nojs och sa:

"Hva far jag, om jag kan narrā den där hästen att skena?
En stor sup, bjöd en bokhållare.

Bli det en så stor som gamle Lindström bjöd mig i värdens, då?"

"Yer stor var den?"

"Yo det var den ende i mitt lif, som jag måst bida af, den
rymde en kanna. Han blev lopvad detta och skyndade bort

till skräddaren. "På jag åka en bit, jag skall till Håstenslöf
bad han med en jemmerlig ton, ungefärlig som om det gällt
öfvertala Petrus att slippa in i himmelike.

"Ja qu ska du så få, menade skräddaren. Han var
högfärdig, ska jag sij, öfver att bli kusad så der.

Trumslagaren klop upph bak i vagnen, lade sig på rygg i
halmen, tog trummman på magen och böjade röra pinnarne,
som om det gällt att trumma lifvet ur skräddaren. Vid de
första, tram, tram, stannade Black, spetsade öronen, lyfte en
smula på svansen, rätade hals och böjade dansa en sirlig
galopp undt omkring undelen framfö stationen med
vagn, skräddaren och trumslagare efter sig.

"Pro, pro-pro, skrek husbonden, traam tramm tram
tram, larmade trumslagaren, och vid ljufva minnen från
den tid han var remont och reds af en fanjunkare i
fället för att köras af en skräddare och från senare
tider, då han tjenstgjorde i cirkus kromade sig Black
alltemra och dansade Tranteralla efter alla konstens regler.

Nu blev husbond arg, gaf fört Black ett duktigt rapp och sedan trumslagaren. Men det skulle han inte gjort, ty Black gaf sig i stället i vildt sken ner emot Åkarp, och trumslagaren var allt för mycket himma i sitt yrke att inte försöka sina pinhar på skräddarens rygg.

Skräddaren skrek på Black och på trumslagaren, trumslagaren slog på trumman och på skräddarenygen, så det blev ett useligt läm och väsen.

Black sprang som om det gällt lifvet, ända tills han kom till jestgivalegården, där han stannade af sig sjelf, och väl val det ty åhrans kunde smart en olycka hänt. Men den resan göl inte skräddaren om för alla reparationsmessiga byxor i värden.

En gammal hederlig skreddar i stora Yarie, som icke just val med, när knutte uppfann fick här om dagen en stor sorg, i det hans 30-åriga hårkrake inskuknade. Förskräckelsen, vändae vår skräddare sig till bigna barnmorska, men hon varken ville eller kunde kurera hans Gulung, och addaren af saken går nu som och funderar öfver vad bign skal med en barnmorska, som inte är riktigt utstuderad.

Skatter! Skatter! Skatter!

Skatt på var och en som vill bli gift!

Skatt på var och en som lägs i gift!

Skatt på var och en som föds till verlden!

Skatt på varje stig på lefnandsfärdens!

Skatt på sängen då man sönnen smakar!

Skatt på varje tinne som man vakar!

Skatt på rakad haka skatt på skägg!

Skatt på loft och quund, och skatt på vägg!

Skatt på buunnevin och skatt på mäsk!

Skatt på spännemål och skatt på fläsk!

Skatt på oquaktliga och skatt på väkta!

Skatt på arbete och skatt på lata!

Skatt på kärlek skatt på dem som hata!

Skatt på skog och ång och äkerfält!

Skatt på grosseri och satt på svätt!

Skatt på silver guld och annat grant!

Skatt till sist på minsta koppar stant!

Svishonkakan.

Rektor Zwists hus rände stor uppståndelse. Fru rektorskan hade förför sin förstaende födelsedag lätit baka två stora praktiga svishonkaker. Den ena af kakorna sattes in i ett skåp. Den andre förvarades på skänken i matsalen.

Tidigt på födelsemorgonen befans det, att af denna senare fanns endast hakdegen kvar. Alla svishon varo försvunna. Fru rektorskan kunde icke begripa, hvart svishonen tagit vägen, och vid manns återkomst uppmanade hon honom, som var van att taga reda på upphovet till pojkestrek och slaka skålmyntstycken, att pröva sin förmåga på detta fall. Rektorn fan ifrågavarande kasus mycket intressant och sammankallade hela hushållet, bestående af tre barn, guvernant, två pigor och en dräng, hvilka alla samlades på sselfva skideplatsen för smatteriet, matsalen. Innan - böjlade rektorn - här i mitt hus en svishonkaka blifvit berövdad alla sina svishon. Det

är tydligent ett snällt, som blifvit begånget. Om det är någon af mitt folk, som begått förbrytelsen, så gör det ingenting. Men skulle en främling hafta gjort det, är jag tronjen att tillkalla polis, och närvaren af poliskonstaplar i mitt hus är mig mycket obehagligt. Rektorsförhöret böjade, och efter en stunds korsförhör uppdrogades det, att köksan tagit omkring sex svishon, huspigan sju, huvat och ett af barnen åtta a tio och guvernanten och drängen haerdeja fyra svishon, hvilket alit i nattens dunkel blifvit vederbörligen inmurdigat.

Fru rektorskan höll ett kändande tal öfver det vederstyggliga och omoraliska i att snatta svisko.... Alla hände sig mycket vörda och ängelfulla. Efter undfånget förlätsse aflägsnade de sig slutligen. Då de blifvit ensamma, sade juun till sin man att hon ännu icke fått riktigt klarhet i saken. Misserligen hade man konstaterat bortsättandet af femti svishon, men visste säkert, att det varit sextiofem svishon i kakan. Huvat de femton tagit vägen, det var frågan.

Lungra dig, summa till, sade rektorn. I förraende sakt, vill jag

bekänna, att då jag kom him i går från klubben, tog jag tio svishor, Det felas sålunda endast fem.

Nå då så, sade helt förläget fru rektorskan, de fem har jag på mig.

Överstygade.

Bris Tidning berättar. I förra veckan inkom till en bonde i N. socken, en och en half mil häuf från staden. En kolpatör och böjade genast utbreda sig öfver verldens syndfullhet samt uppdrog drastiska skildringar af skuggornas rike. Kära mor undfågnade och stassade för gästen, hvilken lät sig väl bekomma och till slut lofvade, att han skulle inlägga ett godt ord för deras sjelars frälsning på högre ort. Nå kaffet kom in bjöd. far på gok, och det blev ej nog men en, utan man spände på litet emellan åt. Rätt som det var, kommo kolpatören och hans vārd i dyspyt om åtskilliga saker i gamla testamentet, och den stora och digra familjebiblen togs ned från skåpet för att tjena som quindvats. Kolpatören bevisade men far var envis och sade bava emot. Till sist tyckte andans man att det gick för långt

och tog den tunga biblen samt hantade den mitt öfver bordet i hufvudet på fasquetten under utrop: geck då i dej nu då, din lage hedning.

En smed på galejan.

L. Y. e smed skulle i den goda staden Themta sitt kolvaråd för vinteren och hade om hemfostling härav anmodat en del af sina kunder. Kommen till resans mål, stannade han till vid stadens fashionoblante hotel för att traktera sina körsvenner. Champanj, både han hört antalas skulle vara någonting extra fint, och deraf echoireades 2 buteljer af denna vid detta tillfälle så förtäffligt passande vara. Et så fire rögecigarrer, ekoirerade smeden. Godt smakade det. Så kommo ytterligare 3 kolkorare. En flasket ti av samme slav och så tre rögecigarrer, sa smeden och spottade vid sidan om lädan. Trakteringen fältades, och betalningen skulle erläggas. Här så go der en tia, i kan väl sevla? Hålla! sa hopparen, nej vo hit med en sådan till, så böjar det väcka till. För de va nād sbltj så dyt, då kommer ja li å lāme gränge li mina kollatass, sa smeden, enligt vad Tidningen berättar.

Knallen, som inte vatt i näv körka

Då var en gång en väfsjöle, som allt hade vatt i näv tjöka eller ens sett näv, förr än han började å già má" påsen å kom te smulan. När han kom tebaka hem, tatte han om de märkvärdigheten han sett, å huru Smålänningarne bar se te. Bland möcke annat berättade han om ett åfventyr, som han va ute förr i en tjöka, å som han tyckte va så oförbegripligt märkvärdigt.

Bor min å ja så han hade sällskap te vi kom till gelargggen då tog han å åt klassstigen, men ja fick väjen säll fram, å som ja hade gått ett stöcke, kom ja te ett stort väl hus, å bredvid låg då liksom en stor veanstapel, som de la skulle ha å elda má" om vintern. De va möe folk runt ikring, å alla va de grannklädda, så ja begreps, att där hölls kalas. Rätt som ja stod å skulle ta upp mi lada ur påsen å börja handel, hörde ja en rasandes rammel och skrammel i veanstapelen, så ja slängde påsen på ryggen igen å började springa, förr ja var sädd åt de

store stocka skulle trista på me. När ja sprunget utt stöcke tittade ja me tebaka, å då så ja, att mänskena va föskrämda mä", förr de puffades å knufflades förr å komma in i kalasestufva så fört de väde mä": des inne trode de la att det inte va farit. Ja, som va ute på komast, å där förr så gick ja tebaka ijen, men ja va sät klok o già en brok, så att ja inte kom åt dä" hättet veanstapelen stod, å som väl va, låt dä" i detsamma bli å rassla i honom, så ja kom väl in i kalasestufva, ja má", en stund efter de andra. Vad en än må sät om Smålänninga, så hofflia å de ålmindöne

förr när ja kom i döra, deej de upp allihop å sjongde: All åra vi nu visar dig som os belöp oss göra. Men ja visste att folka föres ja má", å där förr bockade ja me å sa: Till, till mer go vänner, ja å bara Jan Persson ifrån Stora Esbark, å åt ute å går má" handel. De satte se ändå inte utan stod, te å má" sen ja sät me på en bänk, som stod mitt på gången, å som ja kunde begripa de sät förr min väckning. (Si vessjölen hade inte seda på att de va tjävpallen han satte sig på) När ja började å titta me ikring, så ja nog bänkar men boid si ja inga. Till slut satte de se då ner,

å då förlod ja, att Smålänninga inte åter vid bord utan får maten i näfva, innan de går åt sina bänka, för de hade inte väl sät se, för än de böja å jemsa, men de sätte se å huka. så ja inte skulle sit: maten hade ha tatt slut, så att de inte hade nänting å je me. Då drog ja upp ur påsen en half kaka biöd å en flack å ett ssanskte, som ja fått å mora i granngården, å åt ett jadrans mål. De skulle ha lyktat före mig, för ja hade intet åtsett me mer än halvmått, för än ja hörde näin lassa ifrån maten, å sen sjongde de en värse, som vanligt är på katalas. Ya fick biat mä å stoppa ner min mål i påsen igen å väntade på å få ta upp lädon å göra kommas, men då blef annat å, när de lyktat å sjonga, va där en khä, som hade en svit spillelapp under hakan liksom småbarn, å hankleff opp i ett stort hår, der hängde på sna vägga, å han hade ha jemt å räv lyktat å åta, för han laste fört ifrån maten, men sen trivade han åt då hället ja nu å sa: "Huru kom du här in, som inte har biölkuskår?" Ya blef, förstår se skammanne i hast, men ja funnade me snart å steg upp o. svarte honom Då visste inte fäkelen, att här va biölop, ja tänkte då va bara ett vanligt byakatas, å damed tog ja

påsen på syggen å gick ut. Då begrips, att den där kären mä "spillelappen under haka va ingen annan än bruas hår, som blef rasande på me för att ja blevit så hedrad. Sut.

Kryddande dopnamn.

Kammen på en del kryddor hade en hemmansegar från cl. församling i Östra härad aldrig hört omtalas förr än dagarne före sistidne julhelg, då mannen besökte Halland samt i en handelsbod derstädes kom att höra en del sidana benämningar. Kamnen hade förr förlita gången, några dagar före Hallanda besöket, blifvit välsignad med en silen vordamedborgarinnan och haft stort hufvudbry angående det namn hon skulle få. Sut var emellerlid klart, sedan de underliga namnen Judit i öronen på honom, och så döptes den lilla hemmansegardottern nyligen till: Anna, Amalia Muscotta Kardemumma Nejlika Vanilja.

Han tog sin säng och gick.

En läsarepredikant, som reste omkring på landsbygden och höll andliga föredrag kom även till en af duns grannsöcknar. Här predikade han väldeligen mot tiden andska och "världens" barn och kom med sina gripande ord mänga af läsarna att fäula gynniga tårar. Sedan han på detta sätt andeligen bespisat fören, sökte han efter tillfälle att klippa dem och fann snart eit gynsamt sådant. På gruna af hans kristliga uppförande hade man i den gård hvareft han logerade, på allt tän omhudat honom. Så hade onan till hans säng tagit de vackraste sängkläderna. Sån blev husbondefolks häm och förvåning, då det en morgon fann honom jemte sängkläderna och en del andra saker vara förrunnens. Han hadde nemlig under natten skaffat sig en utväg genom en fönster och har sedan dess icke fått höra af sig.

Det äldsta yrket.

Ett handvärvslag en afton sät och omstlade i långa banor.

Bland prat man fick på frågan fä. Hovets yrke har de längsta anor.

Högtidigt uppsteg skräddar Dof. Vi skräddare är äldst! - Beviset? Yo Adam gjorde skört af lös till klännat uti paradiset.

Nj, skräddars sitt till och drick, mit yrke har dock anor flera. sa krukomakarn mäster Klick. Ty Adam formad blef af bora!

Ljusstöpar Frisk tog en pris smus och ni: Mit yrke åras borde, Ty Herren uppe: Warde ljus! Och ljus var det som fört han gorde.

Typografens leiv.

Jag hela verlden skallar föga, emot en blick ur din dill.

Det lyser vänligt, hulda Tärna, min morgon- och min afton- *

På hymn gör jag ömma knäppiar, och kysser salig dina

Mitt blod af fröjd sig nästan stökar, då jag berörs af dinne §§§§

Jag längtar efter hymmens band-, o. räck mig hulda din lilla

Och genom lifvet välda fars, jag skall dig bärta hulda +

Märtens Rim.

I dag lär väl gäs
med äpple och sis
förmig liksom förmånga att vanka:

Nen får man ej gäs,
så gäs det fördas.

Lika bra med en välgödder anka.

Om ej anka kan fås,
det är tråkigl ymnas.

Låt dock minerna ej blixa sura!

Stek kan nog formas,
trots anka och gäs -
en kivikssiu kan du ju bura.

Och har du en delar
ell bättre ett par,
så kan du allt nog lefva förresten.

Om än icke tröll,
dock uppevar du söt
ger utan både näsan och presten.

Liljan.

Som rent och snövitt silke din dräkt, o lilja, äi -

Yaq ser med fröjd och glädje den sköna skrud, du bär.
I härlig glans du tronar med lyft och stilla ro;

Så klädd, som du, var icke den höge Salemo -

En gång, som du, beprydda med snövitt silke, så
Guds barn i evigheten för honom skola stå -

Blekingeflickan och Lisanupresten.

Presten Boksten hördes ständigt höra.
Yrrande mot hvarje lifrets fröjd.
"Jag har lust till all den siken.. bota ..
Sade Anna, skälmak och smäföinjöd.

Och hon knöd den gula sidenduken
Omkring pannans "snö" och kindens glans.
Tog sin vita blekinge-kjol nyss strukken,
Och sitt röda lif med gyllne frans.

Ach med psalmboken i hand hon stälde
Till magisterus ungaralrum sin gang.
Nog så djupt och sina ögon fälde
Under det hon drog en suk så lång.

Herr magister! började hon syfta.
Herr magister!... jag har ... ack.... jag kan.
Vägar ej en synlig blick att lyfta
Emot en så fram och helig man...

Med delsamma dock två blixtar skölo
Ur ett gråkt och mörkbrunt ögonpar:
Presten bleknade och orden höto,
Fast så rik på dem han ejest var

Flickan nermade sig honom: Anna!
Skrek han vildt, du fläudens frächa barn!
Ycke desto mindre framgick Anna.
Tänkande: nog tänjer jag den karl.

Blygs du ej - så började han slöna -
Att så utstyrd läla här dig se?
Vet, så syns d..... ut din höra
För att plocka den i helvete.)

Med en hand, som darrade, han ryckte
Nu i snörena kring barmens klot,
Och han kände försig och han tryckte.
Högt predikande allflärd emot.

Kanske... om magistren så befaller?...
Ja, smör upp dem!... jag vill hjälpa dig
Till att lösa detta syndens gauk
Och att föra dig på dygdens stig.

Nej-del var min synd jag ville kläda
På mig, herr magister! Ej mitt lif.
Flickan skrek och sägs tuibaka läda,
Edest fromma nit för långt ej drif!

Ut och in på ögal presen vände:
Det var blott af ömkan fördin sjel.
Som jag... nä, så biktat ditt elände!
Jag din stora synd begriper väl...

Gör magistren del? Jag ej behöver
Då att tala, smålog flickan katt.
Yo, säg ut! ej under och ej över,
Kvarans tjenare vill veta allt.

Hör mig då med mildhet! - Till Karlskrona
Gick jag här om dagen, klädd som nu...
Kunde endast jag mitt brott försona!...
Der jag... - Synderiska! vad gjorde du?

Der jag säg en man med gråa lockar,
Högblöinam, del var en amiral.
Till sitt hus mig gamla skatten lockar,
Wänlig, söt och som en orm så hal.

Om förläntse nu be jag tnde,
Jag kan icke säga mer... - Hvad nu,
Frökar du? Säg genast hvad han gorde,
Ty mitt fälamod förgår rälmne.

Ack! han tog mig - nej, förra allt i lifvet
Kan jag ej... - sätta, jag dig hjälpa vill!
Presten skrek - han tog ~~det~~ dig, det är gifvit,
Wäl om hakan så... mitt barn står still!.

Ja, det gjorde han: o. ve mig, arma!
Sen, du, sen, du gjorde han väl så:
(Presten tryckte sina läppar varma
Tmol hennes) kan jag väl förlå?

Ja, Gud nåde mig! - Och sedan tödde
Han ha gjort... ack, var ej rädd! ack! ack!...
Nej, längt väisse! det var jag, som gjorde...
Fai jag visa det! - O, buren lack!

Nu en duktig örfil small, en åter
På magisterns kind, men Anna log:
Trot magistern att mig Gud förlåter,
Att en konungs amiral jag slog!.

De bollloforade barnen.

På Wexio Sigfridomässan två gubbar sätto hop
Och språkade förtroligt vid sina fylda stop.

Smålanning var den ene, den andre blekingsbo,
Och båda rika knasar samt stolta och, må tro!

Vi triffats här så länge, väl snart i tjuugo år,
Och handlat med hvai andra och bytt så det förlåtar,

Och Gud har oss välsignat, i är liksom i fjal,
Så talte småländsgubben och uppte fram sin stol,

Det varo synd att klaga, genmälte blekingsbon,
Jag ville intet byta med mängen sturske gration.

Det hör jag nog, bros lille, men hör nu mitt förslag:
Om våra barn vi gifte ihop en vacker dag.

yag har blott ett, ett enda; — dess mera skall det ha
yag också blott ett enda, det passar riktigt bra.

yag sätter upp tolf tusen, och det kontant ändå....
yag sätter tjugofyra. — sad blekingsjakan bla.

Då orkar jag till tretti! — Och jag till trettisex!
Och så du fulla femti den adla teffan streke

Nu gafs ett kraftigt handslag och töndes Cognacs
Och sedan detta verkat, champagnen ^{vin} begärdes in.

Högtidligt nu vi hafva bortlopat våra barn
Och skola nog dem akta för alla andras garn.

Till nästa sigfridsmässa vi laga barnen med.
För att bekantskap görja på loflig bondesed.

De åro än för unga att kunnas giftas strax.
Och så de hördes glamma, tills det blef resldags.

Trägen vinner

Det jemna vävendroppet
gör hål i varje sten;
Blott genom jemt att gnaga
får "Kastar" tu sitt ben;
Den trägne kurtisören
tar flickan hem till slut;
— Den trägne anonsören
får lagtē färl säldi ut.

Fran hinden fälla änglas Gladask.
En dag under förliden sommar gingo vänne vänner till en i Höörby ån befintlig badställe, för att skölja sin soöliga lekamen, just som de fått sista magget från kroppen varseblefvo de ett par figor, vilka kommo på väg till än. De hade afklätt sig under en på stranden stående Tärpil, hva dan figorna ännu ej blifvit dem varse, Låt om oss klättra upp i trädet och dölja oss där, medan de färska färbi! — färeslog den ene som vi kunnna kaua X. De båda vännerna klättrade upp i trädet, men komma nära Toppen kände sig den andre ständ för att hissa och beklagade sig deröver. "Se bara uppåt," färmade den modigare kamraten.

Ett merhåd hade figorna kommit ner till stranden; men — o dc! — äfven däras årende var att bada. De befridde sig från kläderna och tumtade. Yaktorsden y October Adertonundramiufyra.

snaré bland bäljorna, hvarvid de gjorde några rått lustiga prinsetter, X., som markte därua utropade intreserad: "Naj se bara!" Nu hittade Y. ner, men föll i det samma hufvudstupa i mitten emellan figorna, hvarefter X. med ett rast hopp földe efter kamraten. Tablå!

En sådan man vill jag ha!

Den man som mig sitt anbud går, Får ej får skräfvet var han allt för quick ej vara bör Och intē allt för trind i skallen. För onogen ej han vara får Ej haer gröna kartor baka. — Från tjugotju till sjutti är jag anser bärta älden varar,

Han också bör i allmänhet, Se lifvet i en gladlyni dagar
Han får ej vara att förfet Och intē någon halte mager,
Hans fot får jerna vara stas Och friska lender får han blodet
Men han får ej ha smeda skar Och intē lugga smro och spada

Mot rufsigt här jag föredrar, Se månen fram på yttre tiden

Och är det så att skägg han har För det på överläppen sitter
Han vackra ögon ega må Och blåa hälstom jag får råda,
Men de få inte vara blå af slagsmål eller ut af sårda

Han långa fingrar ej får ha, Och inte byxer allt för kostar,
År nisan liten lika bra, men hon får inte vara borta.
I kristendom han känner skau, Tam i sin åka ogravrad
I händelse af olyksfall så bör han vara asurad.

Med bordet skall han sätta still och inte glo om krig i fater
Skall äta vad som lagas till - Och sedan tacka Gud för maten
Slik i hufvud jag ståver på den man till vilken Jag mitt öga höjer
Och fria till mig någon ann," Så svarar jag; Jag troz vid drojet
Slut.

Och kärä mäne tag mig till dig, Från denna världen så träng
"Här sakn ingen skall sakna mig, Ty sida finns här så många
Jag längtar till dig uti det höga Den skall väl en gång min tröja
Ej gråta mer, Ej gråta mer,
Väckstorp den 23 Maj 1895 Augustag Svensson

3 Fe

Den jag lärt i söndagskolan, sovar lilla Anna glad
Där jag hört om Jesu kärlek o om Jesu englars stad
Och nu fadern vredgad säger mer i söndagskolan ja
Och dig sådan dumhet lärer ja hitt vint til döds dig Mår

4 Fe

Lindes kommo lilla Anna frigae modern fai jag ja
Till min kärä skola neder och om Jesus hörta ja
Under farar modern säger gärna Anna fai du ja det
Men kom hem förra pappa komme han är rusig som du vet

5 Fe

När hon ifrån skolan kommer fadern sedan kommen är
"Frägar vredgad var han varit Anna säger pappa kär
Ja har hört om Jesus kärlek Jesus älskar pappa min
Vis ej pappa älska Jesus Ich sen ja i himlen in

6 Fe

Sam ett lejon nära det ryter rusar fadern mot sitt barn
Såi det väldsamt blodet flyter ingen skrämtet han har
Gramar kammes fager bant halvdöd från hans häntahand
Men till cellen drinkam föres då han släss i härla band

7 Fe

I den sene natten vakar modern över barnet sitt
Som på blodig lädd nu blåsas snart hon länder in

47

kvitt

Nu han vaktar viskar sätta Gråt ej mamma ty jag går
Hem till barmhärtigen Jesus där jag min förlåtelse får
^{9^{de}}

Som solens strålar bryter genom cellens fönster
in Jesus frölsning näd och lyser genom fängens sjöl
och sinn Och om Jesus näd han vittnar mången
För och här därför Skall en gång i livets morgon
Sanna många höra här. Slut
^{d 4}

Där jag min kändisning som blev blodig när min pappa
hört mig slog Skal ta med att visa Jesus att jag gillar
för honom dog Helsa Pappa när han kommer ifrån
Krogen att han där möter mig hos min Jesus och att
han g dricker mer ^{9^{de}}

Nu han slumrar för att vaka himma hos sin käre
Vänta den arme drinkarns hjärta sådes för avskedshöts-
ningen I fortviflans öjna vägor föra av samvets kvalens
flod. Däder han likt skepp i lägor yunka ned vid
klippans fot ^{10^{de}}

En nattlig syn han såg sig Här vid stranden av en flod
Som ej röck att komma över och på andra stranden stod
Med en blodig kjal i handen Sanna säger pappa kom
Hem till andra stranden nedeejag vis pappa hot mig
Se ^{11^{de}}

Vid en okänd hora han föres sätta över stormens burs
Tills sin åloktning och hon viskar pappa hälsar i fäderns hus
Det var Jesus som dig förade handig fälsar på din
nöd Fadern vaktar och förstår att Jesus ålokor
syntaren ^{12^{de}}

Som solens strålar bryter genom cellens fönster
in Jesus frölsning näd och lyser genom fängens sjöl
och sinn Och om Jesus näd han vittnar mången
För och här därför Skall en gång i livets morgon
Sanna många höra här. Slut
^{d 4}

Käileks visa

Envisa vil jag sjunga, den handlar om en
rosker dräng Som nu skall ut o resa, men
Komma skall igen Han komma skall han komma skall id
igen min vän Han är så röd om kinderna han är min
sölla ros ^{2^{de}}

Hur ledsamt är det inte att ta sin lilla van i famn
Som nu skall ut o resa, längt bort till fjärran land
Där fäglarna där fäglarna på kustarna
De yngla om förlorningen mellan dig och mig
^{3^{de}}

Hamma sitter o gråter för jag vill gifta i år
Hon lever jag till vären en annan än jag får
Jag dröja vis, jag draja till ännu ett år
Jag är ju knappast tjutton år det fyller jag i år
^{4^{de}}

Pappa är så vreden när jag till lilla vännen går
Men han har gjort det samma i sina unga år
Ja lika glad, ty gångar jag till vännen min
När aftonsolen sänker sig på hemmelen den blå

5 te

Hur någon lust att veta vem denna visan diktat har
Så här det gjort en flicka som ifrån Småland var
Ja smä ja smä, ja Småland är mitt förlorade land
Praterande om kvällarna, spaserande på bål.

Duet

En Sjömansvisa

1 ca

En visa jag önskar att sjunga
Det var endast om en unger sjöman
Som med stålande ögon emot bältan han ser
Ich sitt hjärta åt lilla vännen ler

2 av

Om sjöman han har aldrig ingen glädjefull dag
Som skall ut på det stormande hav
Ty på skeppet der ungars han sig av och ann
Och i fjärran uppå stranden gie han av.

3 je

50